

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
вулиці Олега Кошового місті Коростені без зміни нумерації будівель »

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування вулиці Олега Кошового в місті Коростені без
зміни нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII скликання)
від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №5 від 25.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики вулицю Олега Кошового в м. Коростені вирішено перейменувати на вулицю Марка Безручка без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Безручко Марко Данилович, 31.10.1883, Токмак, нині Запорізької області- 10.02.1944, Варшава, — **український військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР, творець і один із командирів так званого «Дива на Віслі» — військової операції з відбиття наступу російсько-більшовицьких окупантів під Варшавою, яка врятувала незалежність Польщі в 1920 році.** У 1908 році закінчив Одеське піхотне юнкерське училище, в 1914 — Миколаївську військову академію в Петербурзі. На різних офіцерських посадах у російській армії воював і був пораненим у роки Першої світової війни. З 8 травня 1918 — помічник, а з 15 грудня 1918 — начальник оперативного відділу Головного управління Генерального штабу Армії Української Держави. З 12 березня 1919 — начальник штабу Окремої Запорізької бригади імені Симона Петлюри Дієвої армії УНР. З 26 квітня 1919 — начальник штабу Корпусу Січових Стрільців (командир Євген Коновалець), член Стрільцької Ради. 7 грудня 1919 інтернований польською владою. Перебував на штабних посадах. З січня 1920 року опинився на фронті. Організатор і — з 8 лютого 1920 — командир 6-ї Січової дивізії Армії УНР, що формувалася з інтернованих українських військових у фортеці в Брест-Литовську. Після підписання Варшавського договору 1920 дивізії Марка Безручка та Олександра Удовиченка спільно з польською армією розпочали наступ на Київ під час польсько-радянської війни 1920. 6 травня 1920 року підрозділи 6-ї дивізії зайняли станцію Боярка. За даними історика Андрія Ковальова, штаб Армії УНР у Боярці розміщувався в особняку Александрової

(нині — Боярська дитяча школа мистецтв). 7 травня — дивізія Безручка в авангарді польсько-українських військ зайняла Київ. 9 травня 1920 року взяв участь у параді польсько-українських військ на Хрещатику. У червні почалося формування 6-ї дивізії, яку очолив Безручко, згодом саме вона завдасть смертоносного удару більшовицьким військам під командуванням Михайла Тухачевського. З серпня 1920 командував Середньою групою військ Армії УНР. Разом із начальником штабу 6-ї дивізії полковником Всеволодом Змієнком очолював героїчну оборону міста Замостя 28 серпня — 2 вересня та вийшов переможцем у запеклих боях союзних польсько-українських військ (6-та січова стрілецька дивізія УНР і 31-й польський полк) проти першої кінної армії Будьонного. Середня група військ під його проводом вела восени контрнаступ проти більшовицьких військ, зайняла Поділля по лінії Шаргород — Бар — Літин. 5 жовтня отримав звання генерал-хорунжого. Після виснажливих боїв українські війська, покинуті союзниками, відступили за ріку Збруч (21 листопада 1920) і були інтерновані Польщею. Безручко перебував у таборі в Александруві Куявському та в Щипйорні під Калішем. З 23 травня по 5 серпня 1921 року керував військовим міністерством уряду Української Народної Республіки за кордоном (в екзилі), член Вищої Військової Ради УНР. Пішов з посади «за власним бажанням» на знак протесту у «справі генерала Гаврила Базильського». З 1927 року був членом засекреченого 29-го особового українського Генерального штабу міністра військових справ ДЦ УНР в екзилі генерала Володимира Сальського. Працював у Варшаві в польському військовому картографічному інституті. Був головою Українського клубу. З листопада 1940 року, після смерті генерала Сальського, зайняв його пост міністра екзильного уряду. В 1931—1935 роках — голова Українського воєнно-історичного товариства у Варшаві. Був редактором та видавцем військово-історичного мемуарного збірника «За Державність». Автор книги «Українські Січові Стрільці на службі Батьківщині». Помер 10 лютого 1944 року у Варшаві. Похований у православної частині міського цвинтаря «Воля» у Варшаві, поруч із могилою друга — генерала Всеволода Змієнка. Там само поховано близько сотні видатних полководців і державних діячів УНР. Іменем М. Безручка названі вулиця у Києві, проспект у Рівному, вулиця, провулок та проїзд у Винниці, кільцеве перехрестя та сквер у Варшаві, сквер у Гданську. 10 жовтня 2020 року у місті Боярка, під Києвом, на стіні будинку Боярської дитячої школи мистецтв, відкрили меморіальний барельєф на честь Безручка. 15 серпня 2016 року міністр оборони Польщі Антоній Мацеревиц поклав квіти до могили генерал-хорунжого Армії УНР Марка Безручка. Подія, яка розпочинала урочистості, відбулася в рамках святкування Дня Війська Польського.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування вулиці Олега Кошового в м. Коростені на вулицю Марка Безручка підтримали 11 членів робочої групи із 12 присутніх, 1 член робочої групи утримався.